

Billiga effekter får träda tillbaka för mer genomträngande upplevelser när digital konst visas runt om i Malmö

Av
MÅNS HOLST-EKSTRÖM

Det är lätt att missa skräpet. Vid sidan av ingången till Kajplats 305 i Malmö hamn står en monitor utslängd. Över den svarta skärmen passerar texten "Skänk en slant till musikern". Opyntad, simpelt grön som på en urdator. Från högtalare hörs sång och prat från en medlem av gatumusikernas proletariat. De som brukar kallas hemlösa. Framför står en kaffemugg av något engångsmaterial. I den ligger slantar. Alexei Shulgins verk förenar det som nu är vardagshögteknologi med en uråldrig form av interaktion, den mellan tiggare och välgörare. Genom en enkel sammanställning av välbekanta mönster, oväntad teknik, och misär åstadkommer Shulgin flin och eftertanke.

Shulgin är en av konstnärerna i "Electrohype 2000", en substantiell presentation av "konst i den digitala sfären". Electrohype är utställningar i rummet och på nätet, dansföreställningar, seminarier och föredrag. "Electrohype Space" kallas utställningen med ett tjugotal konstnärer från olika länder som presenteras på Kajplats 305, på Galleri Rostrum och i Stadsbiblioteket i Malmö den 25-29 oktober.

Den hemlösa datorn vid dörren i kajplatslokalen tar upp en linje i "Electrohype Space". Den innebär relativt enkel bildskärmsgrafik – snarast ett avståndstagande från avancerad 3D-teknologi – i kombination med intelligenta koncept, inte sällan humor och fysiska situationer. Billiga effekter får träda tillbaka för mer genomträngande upplevelser.

En sådan åstadkommer Mattias Karlssons mycket konkreta bruk av orden. På en skärm syns ett vitt ark med en enkel text som uppmanar oss att blåddra vidare. Med ord i olika konfigurationer – oftast svarta på vitt, ibland rörliga – har Karlsson skapat en serie pregnant poetiska utsagor som fritt växlar mellan det romantiska och det politiska. På en sida finns en liten fyrkant nere i vänstra hörnet. Innanför den svarta konturen växlar den hela tiden färg. Längs de fyra sidorna står: "sverige" – "finns" – "inte" – "längre".

Vuc Cosic från Slovenien arbetar bland annat med det ålderstigna bildskärmspråket ascii. Med hjälp av det kunde man före dagens sofistikerade datorgrafik skapa bilder uppbyggda av skärmens olika tecken; rasterpunkterna ersatta av plus, punkter, dollartecken etc. Cosics "ascii history of moving images" är en filmhistoria som vem som helst kan plocka hem över nätet. Själva klickar du dig fram till klipp från Lumière, Eisenstein, King Kong, Star

Trek, Blow Up, Psycho och Deep Throat – ett lika personligt som genialt urval. Du dras också aktivt in i verket, men utan att Cosic tar i. Den primitiva grafikens grova raster gör att bilden ibland upplöses. Du måste stå på rätt avstånd för att uppfatta den. Och du måste egentligen redan känna bilden. Den stora apan och flygplanens bisvärm eller Linda Lovelace finns planterade i ditt huvud. Cosic bekräftar dem. Att han har en bakgrund som arkeolog förvånar inte: mäta, gräva, abstrahera, söka historiens bild och text.

"Electrohype Space" håller, med några undantag, hög konstnärlig kvalitet och Tandi Agrells diskreta utställningsarkitektur i kajplatslokalen hjälper till att lyfta fram verken. Det mesta av digitalkonsten opererar utifrån bildskärmen, med ett ljus som kommer inifrån. Lokalen är följaktligen mörk som ett Internetkafé och besökaren hittar med hjälp av golvljus.

Ett arbete i dunklet, som sakta förför betraktaren, är danske Adam Riishedes "Night Organ". Det ligger som en projektion på väggen, ibland ljus och färger, ibland en skönjbar interiör från en tvättomat, ett omkringglidande i en stad på natten till musik. Över bilden svävar ljuspunkter. Med hjälp av musen kan man fånga punkter och föra dem över ytan som man vill. Musiken ändras. Ett oändligt nattrum med ljud. Den glidande känslan. Ett verk som skulle ha gjort sig mycket bättre som projektion är Sachiko Haya-shis likaledes interaktiva "Dream Weaver". En serie drömskt måleriska bilder som betraktaren kan klicka sig fram genom och över. Problemet är bara att skärmens lilla format känns för trångt. Man får hela tiden lust att spränga ramen.

Några konstnärer låter bilden bli en del i ett fysiskt objekt. Chris Hales skulpturala hållare bär en glasskiva på vilken digitaliserade rörliga bilder projiceras efter det att betraktaren valt film genom att röra vid glaset. "Jinxed", till exempel, är en engelsk diskbänksdokumentär i hi tech. På Galleri Rostrum har Thomas Bromée installerat "afterLife". En dator på ett stativ mitt ibland en massa trista och döende krukväxter. Genom elektroder registreras hela tiden de "uppkopplade" växternas status, levande eller döda, och redovisas på skärmen. Minnet av deras liv på gallerigolvet lever kvar i datorn – hjärnprotesen.

Electrohype Space. Galleri Rostrum, Västergatan 21, Kajplats 305, Bassängkajen 8 och Malmö Stadsbibliotek, t o m söndag. Öppettider: 12-17.

Måns Holst-Ekström är konstkritiker.